

УДК 821.161.2'06-311.3
П93

Іванна Пшенишна

П93 Вакцина свободи / Пшенишна Іванна. — К.: Гамазин, 2023. — 140 с.

ISBN 978-966-279-260-7

Якщо воля живе у серці, а свобода це найбільша цінність — нескладно задля них пожертвувати своїм життям. Так вважає народ, який змушений багато років переховуватися, бо їхню рідну землю загарбали, а людей поневолили. Проте ці вільні й мужні люди не припиняють боротьбу із окупантами та їхнім диктатором, використовуючи для цього партизанські методи.

А, коли молодий археолог знаходить на розкопках незвичайний предмет — кріокапсулу, в якій багато років спить дівчина, у повстанців з'являється шанс. Саме ця знахідка з минулого — ключ до перемоги, єдина надія повернути свою землю та відстояти свободу. Та чи зможе тендітна красуня врятувати цілий народ? І як знати, кому можна довіряти, а кого остерігатися?

Надзвичайно цікава пригодницька історія про перше кохання, відданість, братерство, а найголовніше: про любов до своєї Батьківщини, яка передається з покоління в покоління.

УДК 821.161.2'06-311.3

ISBN 978-966-279-260-7

© Пшенишна Іванна, 2023
© ТОВ «Гамазин» (художнє оформлення, оригінал-макет),
виключна ліцензія на видання, 2023

*Світає,
Край неба палає;
Соловейко в темній гаї
Сонце зустрічає.
Тихесенько вітер віє,
Стени, лани мріють;
Між ярами над ставами
Верби зеленіють...*

Ран укотре перечитував ці рядки, уявляючи все те, що було викладено на пожовклому папері. Хлопець яскраво бачив картину, про яку читав, лежачи в затінку дерева. Проміння ранкового сонця пробивалося крізь зелене листя, спів птаха з гушавини заколисував, усе навколо виглядало ще зовсім сонним. Умить думки розвіяла повітряна хвиля залізного ока. Воно промчало над головою і відразу зникло за купою каміння. Довелося відволіктися від образів, нав'язаних чудо-книгою. Знайшов її запилюженою у руїнах будівлі посеред купи подібних, але чомусь рука потягнулася саме до цієї.

Ран працював археологом — ця справа розкрила його внутрішнє ество: подорожі, небезпечні й таємничі знахідки, копітка праця... З дитинства був цікавим до всього, на відміну від свого брата. Кожен день ставав для Рана унікальним, бо кожен схід сонця означав нове відкриття в житті. За ці дитячі пригоди частенько діставалося на горіхи від дорослих. Відкриття, щось нове, невідоме, небезпечне — це були улюблені поняття розбишаки. Проте в академії здобув славу здібного студента, хоч поведінка й підводила часто, але це не завадило самостійно й виважено обрати справу життя.

З віком хлопчина навчився справлятися зі своїм бунтівним характером і тепер став найкращим співробітником головного підрозділу досліджень внутрішньої служби. Ран ніколи не зраджував своїм життєвим

принципам, що було дивно й незвично в суспільстві, де він жив, якщо його взагалі можна було назвати суспільством. Хлопець мав добре серце, підтримку міг знайти лише в рідного брата. «Завжди відстоюю правду. Борися за справедливість. Не відмовляй у допомозі.» — це слова дідуся, які вели парубка по життю і від цих важливих правил відштовхувався кожен його крок.

Мав Ран одну таємницю: кожного місяця зникав на один день. Ніхто не знав, де він, що робить у цей час. І так тривало вже впродовж трьох років, саме відтоді, коли почалася його кар'єра в головному управлінні. Усе, що знаходив на розкопках, молодий археолог мав передавати уряду, але робив це він не завжди. Те, що викликало підозру, мало бути негайно доставлено в лабораторію. Управління щось шукало. Щось надзвичайно важливе. Що це мало бути — ніхто зі співробітників головного підрозділу досліджень внутрішньої служби не знав. І від цього захват від роботи був ще більшим.

Ран залишив собі книгу з поживклыми від часу сторінками, які ось-ось, здавалося, перетворюються на попіл. Це було протизаконно. І від того книга ставала ще ціннішою. Вже вдалося вивчити на пам'ять близько половини віршів унікального «Кобзаря» Шевченка. І з кожним прибувало дивне відчуття, серце завмирало, дух перехоплювало, очі наповнювалися слізьми. Це було нове й раніше не відоме почуття, яке важко пояснити. Усі рядки книги якимсь дивним чином малювали картини й образи в свідомості. Чи то уява була занадто бурхливою, чи то несвідоме щось підказувало? Образи в голові не були схожі на звичні краєвиди. Ран живе у місті, яке схоже на залізобетонну фортецю. Люди, що в ньому мешкають, нагадують запрограмованих створінь, які не мають власної думки. Природа? Яка там природа! Краєвиди? Ніколи не бачив... Щось схоже на краєвиди й природу, у нашому розумінні, парубок міг побачити лише на розкопках, куди із задоволенням він мчав на своєму повітряному мобілі. У цій царині приходило

відчуття свободи, волі, хотілося мріяти, а головне — думати так, як хочеться.

Заввичай археологи завжди працювали зі своєю командою, але сьогодні був вихідний. Удома хлопець знудився, тому примчав на розкопки. За помічника був дрон нового покоління, який постійно відстежував усі дії і передавав дані до центру.

Молодий археолог, як завжди, продовжував працювати біля скелі, коли раптом земля під ногами провалилася. Він страшенно злякався. Одночасно зі страхом прийшло небачене задоволення:

— О! Щось нове! — вигукнув.

У невеликій залі, де панувала темрява, простір освілювали лише сонячні промені, які потрапляли через отвір, що утворився внаслідок розлому. Слідом за сміливцем до приміщення залетів його постійний супутник — дрон.

Десь далеко, у кінці кімнати, ледь помітно червонів датчик, який блимав із дивною періодичністю. Це була азбука Морзе, яку в занадто розвинутому суспільстві вже ніхто давно не вивчав, то вже був «доісторичний спосіб зв'язку».

Цікавість розпирала зсередини. Серце рвалося з грудей від адреналіну. Повільно, з обережністю підійшов до червоного маячка. Темрява не давала бодай щось зрозуміти. Рука сама потягнулася до датчика. Сталося неймовірне — стіни загуркотіли, на голову посипався пісок, якісь предмети попадали на землю, наробивши шуму. Коли все затихло, стіни розійшлися, а за ними виявилася ще одна мала кімната, уся освітлена. Ран зайшов усередину.

— Що за... що це?... — вирвалося з вуст.

Роїлися думки в голові. Те, що він побачив, не вкладалося в рамки логічного. За дверима, які були зачинені бозна-скільки років, зберігався прозорий саркофаг із таємничим вмістом. На якусь мить увесь світ зупинився. Кожен крок, зроблений уперед, назустріч невідомому,

ставав подвигом. Нарешті хлопець опинився поряд і вдивлявся уважніше до кожної дрібниці. Вираз страху на обличчі змінився захопленням. Вона не схожа ні на кого, кого бачив раніше у своєму житті. Вона особлива... Прибравши скуйовджене світле волосся зі своїх зелених очей, він дивився, розглядав...

Ранова знахідка була середнього зросту. Темне, як ніч, довге волосся обрамляло силует. Тонкі риси обличчя. Темний одяг.

Ран не знав, що робити далі. Він ходив — думав, сидів — думав. Думки перепліталися. «Управління щось шукає вже багато десятиліть. Що воно шукає? А може, кого?» — говорив сам із собою.

Глибокий вдих, здивовані очі заплющилися на деякий час. Руки обхопили голову. Вирішив... Повільно, невпевнено, з усією обережністю наблизився до саркофага. Рука потягнулася до сенсорної панелі, торкнувся кнопки — звук відмикання замка, кришка скляної коробки відсунулася. Все завмерло в очікуванні. Минуло кілька секунд, які здавалися цілою вічністю, у сподіваннях на те, що має відбутися.

Ран здригнувся, коли дівчина розплющила очі. Відскочивши подалі, продовжував спостерігати, бо зовсім не знав, чого чекати, й що це за прекрасне створіння він знайшов. З уст юнки пролунав шепіт, жодного слова не можна було розібрати. Рятівник підбіг ближче, щоб допомогти, але що саме потрібно робити, не знав. Зібравшись із духом, підняв її голову, потім обхопив ноги й підняв на руки. Ран робив усе обережно й так спокійно, як тримають маля. Далі виніс дівчину на поверхню і поклав на пісок. Через хвилину перебування на вулиці вона закашлялася.

— Ну, ось так, ось, зараз усе буде добре, — шепотів ці слова, одночасно заспокоюючи себе і свою знахідку.

— Води, води... пити, — вимовила вона. Ран заметушився.

— Зараз, чекай секунду, — відповів хлопець.

Швиденько приніс води, напоїв дівчину. Ран задумався, що робити далі. В метушні думок, піднявши голову догори, зрозумів, що все бачив дрон, який висів над головою. Напевно, вже всі дані отримало керівництво. «Що робити? Віддати її їм? У такому разі я так і не дізнаюся, хто вона, звідки, і як тут опинилася. Чому пролежала законсервована скільки років?» — думки, думки, думки.

З усією злістю розігнався, підстрибнув якнайвище, схопив електронного переслідувача обома руками й з усієї сили жбурнув об скелю, біля якої все це відбувалося. Добре розумів, що вчинив неправильно, але совість була чистою. Дідусь на всі сто відсотків схвалив би такі дії.

Схопивши дівчину на руки швидко побіг до повітряної мобіля, по дорозі промовляючи:

— Сьогодні вихідний, в управлінні лише чергові. Ніхто не знає, що я працюю. Це означає, що в нас є час до завтра. Але, можливо, помиляюся і вже до нас мчать.

Цієї миті повітря немов розрізав окрик сокола. Раніше Ран таких звуків ніколи не чув у реальності, лише на відеофайлах, коли вивчав вимерлі види тварин, пташок і рослин, бачив цих пташок.

— Але ж ви вимерли багато років тому... — міркував уголос здивовано.

Цей день повний загадок і таємниць.

Посадивши дівчину на переднє сидіння, Ран швидко вскочив у мобіль і, увімкнувши автопілот, помчав чимдуж у напрямку свого дому. Дівчина мовчала. Лише коли промчали зо три десятки кілометрів, вона почала проявляти цікавість до того, що бачила за вікном. Мовчки розглядала пустелю, руїни будівель, червоні скелі. Жодної рослини, жодної тварини. Рука потягнулася до скла, з очей потекли сльози, на німому обличчі вони здавалися ще болючішими.

Повітряний мобіль влетів до міста — холодний бетон здавлював, на вулицях було нелюдно. Усі пересувалися повільно, не поспішаючи, рівненькими рядами, наче

запрограмовані. Частина з них була одягнена в яскраво рожеві мантії і виглядали однаковими. На обличчях не проглядалася жодна емоція — гріндери. Основною їхньою місією була охорона правопорядку. Слідкували навіть за тим, щоб ніхто не заступав на газон із чистесенькими, викладеними сірою плиткою доріжками. На всіх свідомих громадян це навіювало сум. Свідомий — це той, що не зазомбований. Майже на кожному кроці висіли відеоспостерігачі, у повітрі ширяли дрони. На кожній вулиці стояли бокси для подання скарг, можна було поскаржитися навіть на своїх рідних: батьків, дітей, сестер чи братів. Люди боялися провинитися в найменшому, а ще більше приховати те, що знають. Покарання за свідоме нерозголошення провини, будь-чєї і будь-якої, було страшнішим, ніж покарання за саму провину. Для непомітного контролю також використовували механічних мух чи жуків, які з легкістю могли потрапити до будинків і спокійно фіксувати побут людей, їхні настрої, манери спілкування, а особливо, прихильність до влади. Якщо когось її дії не влаштовували, таких швидко забирали без пояснень. Їх садили на стілець автомобіля, який був розташований на капоті й так везли через усе місто, викрикуючи слово «зрадник», щоб ще більше залякати жителів. Цей автомобіль увесь перев'язаний речами, одягом попередніх «пасажирів» і фотографіями цілих сімей, доля яких після таких екскурсій містом була невідомою.

Авто Рана підлетіло до будинку, несхожого на інші: стіни були розмальовані квітами. Яскравість цього помешкання відповідала характеру його мешканців — не такі, як усі. Хлопець відчинив двері і так само обережно поніс дівчину на руках усередину. Він посадив її на великий білий диван, на його фоні дівчина була схожа на малесеньку переполохану пташку. Розчулений цією картиною, Ран завмер на мить, трішки заспокоївшись, уважніше почав придивлятися до гості.

— Як тебе звати? — запитав. Вона мовчала.

— Ну добре. Зараз тебе нагодую, переодягну й тоді поговоримо, звісно, якщо вмієш говорити. Може, ти прибула з іншої планети?

Ран, намагаючись бути гостинним, запропонував дівчині прийняти ванну. Вона нічого не відповідала, а просто ходила слідом. Хлопець відвів гостю до ванної кімнати, дав чисті рушники й вийшов, зачинивши за собою двері. Дівчина залишилася одна. Кімната була абсолютно порожньою. На стіні знаходилася панель з багатьма кнопками. Звичайно, вона не знала, що з цим потрібно робити, але не хотіла звертатися за допомогою, бо ще побоювалася. Підійшовши ближче, почала натискати кнопки. Ось, чудеса! Натиснула першу — на підлозі з'явилася ванна прямокутної форми, натиснула другу — ванну замінила душова, третя кнопка дала можливість побачити овальну ванну з золотими ніжками. Наступний ряд приборів був ще цікавішим. З кожним дотиком кнопок фон ванної кімнати змінювався з білого на блакитний, смарагдовий і так далі, все більше й усе яскравіші кольори. Дівчина зрозуміла, що в неї є можливість обрати собі купіль до смаку. Пройшло зовсім небагато часу, а вона лежала у ванні на золотих ніжках і милувалася водоспадом, з боків оточена зеленими тропіками. Звідусіль лунав пташиний спів і хлюпотіла вода. Якщо заплющити очі, то все це було майже реальним — шум водоспаду, птахи, шелест листя. Від такої краси завмирав час, голова не хотіла ні про що думати, місце залишалось лише для мрій. Навіть спогади не хотіли вриватися в цю ідилію. Все було гармонійно. Вода змусила розслабитися.

Ран хвилювався і тишком підходив до дверей, підставляючи до них вухо. Після того, як чув хлюпінт води, кивав сам до себе та відходив. Заздалегідь хотів підготувати чистий одяг для гості, але в домі не було жодної жіночої речі. Довго шукав щось підходяще, нарешті спало на гадку поритися у підлітковій одежі. Щось та й мало би підійти. У ранній юності Ран був невеличким